INFORMATOR 3

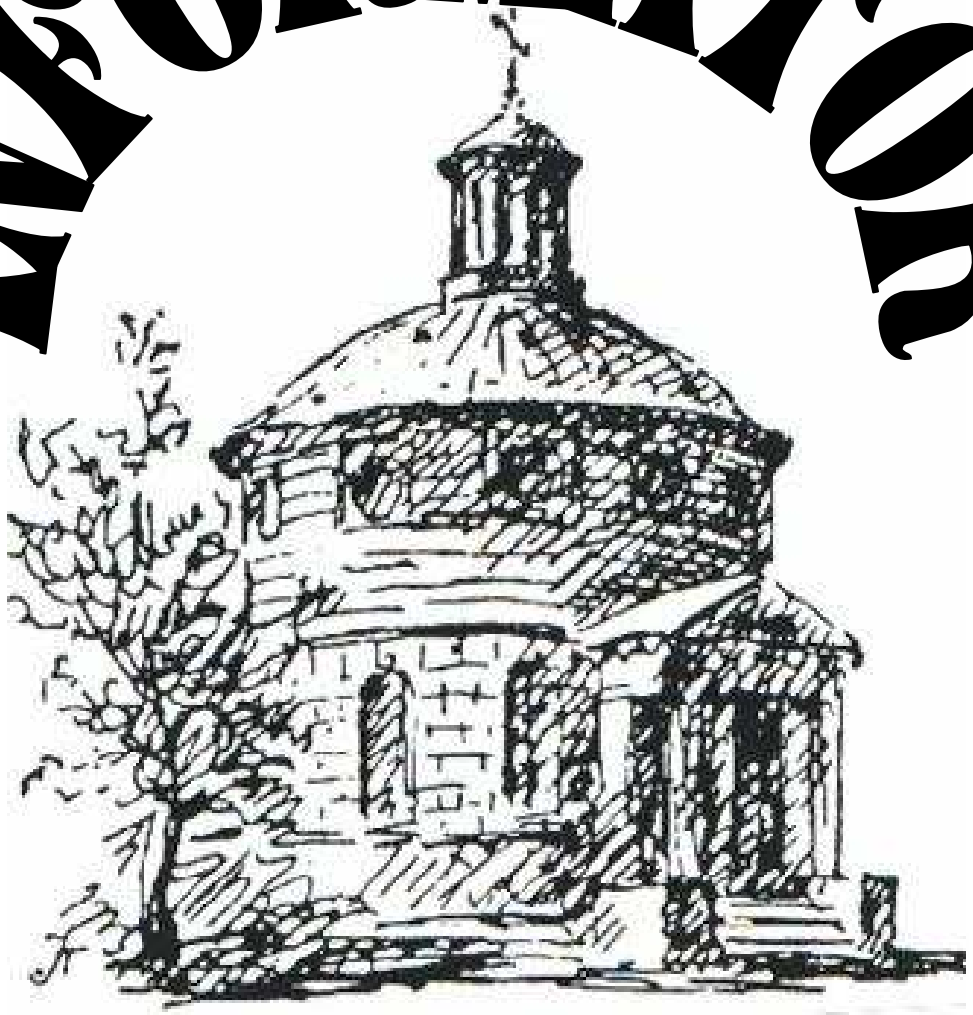

PARAFII EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE

LATO 2014

Nr 3(74)2014

SPIS TREŚCI:

Wstęp, *ks. Karol Niedoba* 3
Kazanie wygłoszone w kościele ewangelicko-reformowanym przez Peggy Rühle 5
Jubileuszowe urodziny, *red* 9
Komunikat Parafii 10
Stanowisko Rady Diecezjalnej 12
Remont wodociągu na cmentarzu, *Elżbieta Maliszewska* 12
Nabożeństwo synodalne w kościele Świętej Trójcy, *www.trojca.waw.pl* 13
Nowa kantor parafii, *www.trojca.waw.pl* 14
Zjazd chórów, *www.trojca.waw.pl* 15
Majowe spotkanie kobiet, *Małgorzata Gaś* 16
Noc muzeów, *www.trojca.waw.pl* 17
Konfirmacyjne jubileusze, *Eżbieta Maliszewska* 19
Konfirmacja 2014, *A.K.* 20
Piknik parafialny w Tabicie, *AK* 23
Ksiądz Waldemar Wunsz proboszczem w Koninie, *www.trojca.waw.pl* 24
Parafia Ewangelicko-Augsburska w Koninie 26
Henryk Oskar KOLBERG, polski etnograf i kompozytor, *Aniceta Maria Rudzka-Augustyniak* 28

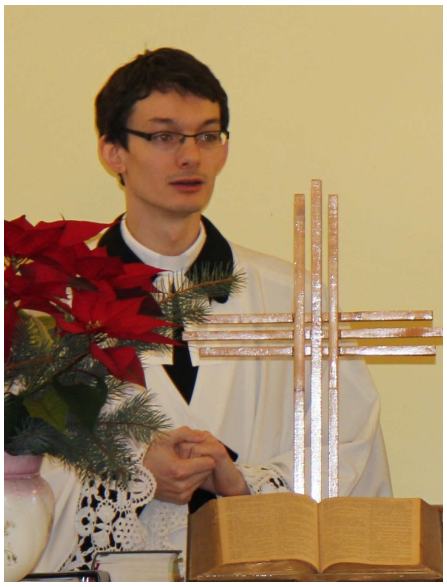

Drogie Siostry i Bracia w Chrystusie,

jesteśmy u progu wakacji. Dla niektórych osób (zwłaszcza dla uczniów i studentów) jest to czas podsumowania własnej pracy. Efektem mogą być emocje począwszy od zadowolenia po rozczarowanie. Toteż może się zdarzyć, że urlop będzie dla jednych ucieczką, a dla innych nagrodą. W obu jednak wypadkach wyczekuje się tego czasu. Przede wszystkim, że zmiana sposobu życia pozwala zdystansować się do codziennych problemów, ale także odkryć coś nowego w sobie, w świecie, czy w relacji z innymi. Odpoczynek jest więc istotnym elementem w życiu człowieka. Bez niego popadlibyśmy w pracoholizm.

Warto zaznaczyć, że odpoczynek nakazany jest także przez Boga, ponieważ on sam odpoczął po pracy swojej. W I Księdze Mojżeszowej czytamy: *[2]I ukończył Bóg w siódmym dniu dzieło swoje, które uczynił, i odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. [3]I pobłogosławił Bóg dzień siódmy, i poświęcił go, bo w nim odpoczął od wszelkiego dzieła swego, którego Bóg dokonał w stworzeniu.*

Co to znaczy odpoczął od dzieł swoich?
Niektórzy uważają, że Bóg po prostu odszedł od swego stworzenia i przestał mieć z nim kontakt. Analogicznie, gdy ktoś wyjeżdżając stara się w pełni zapomnieć o codzienności. Takie odcięcie się może świadczyć, że nie czujemy się komfortowo we własnym świecie. Stąd poszukujemy innego, jak nam się wydaje lepszego. Bóg jednak, jak notuje to Pismo święte nie tylko nie pozostawił swoje dzieło, ale ciągle ingerował, aż w końcu zamieszkał pośród swego ludu. Udzielił także swego Ducha, aby przenikać stworzenie i być jak najbliżej niego. Gdyby było inaczej, nie byłoby cudu Betlejemskiego, Krzyża i Zmartwychwstania, a także Pięćdziesiątnicy.

Drogi Bracie i Siostro, jeśli rzeczywiście uciekasz od swojej rzeczywistości, może czas aby stworzyć coś dobrego w swoim życiu. Zmiany są potrzebne, bo doraźna ucieczka od problemów nie rozwiąże ich. Musimy

rzeczywiście zakasać rękawy i zmienić swoje życie. Stanie w miejscu będzie frustrować nie tylko nas, ale z czasem także innych, a sytuacja będzie się pogarszać. Wierze, że z Bożą pomocą można odmienić swoje życie i naprawić to co nieraz przez własny egoizm zniszczyliśmy. Zwłaszcza, że otrzymaliśmy w chrzcie dar Ducha Świętego, który mocą swoją ożywia to co umarłe. Pozwala tym samym odbudować relacje i dokonać zmian w życiu. Jedynie wtedy urlop nie będzie ucieczką, ale czasem zadowolenia z własnych poczynań.

Kończąc pragnę życzyć nam wszystkim udanych wyjazdów, urlopów i wakacji, które dadzą nowych sił do tworzenia i działania na wielu różnych płaszczyznach życia. Choćby po to by, powracając do swojej rzeczywistości, mieć konkretny plan i cele na kolejny rok pracy. By nie popaść w rutynę i ponownie uciekać od swojej codzienności.

Ks. Karol Niedoba

Witraż znajdujący się w zakrystii kaplicy „Tabity”
(dzieło i dar diakonii Holenderskiej)

Ksiądz Karol Niedoba, ur. 27. 10. 1984 r. ukończył teologię na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie. Praktykę w Kościele rozpoczął w Centrum Misji Ewangelizacji w Dzięgielowie. Ordynowany 27 grudnia 2009 roku w Goleszowie. W okresie od 1. 09. 2008 r. do 31. 08. 2011 najpierw praktykant, potem wikariusz Parafii Ewangelicko-Augsburskiej św. Marcina w Krakowie. Od 1 września 2011 roku wikariusz w Parafii Świętej Trójcy. Obecnie doktorant studiów doktoranckich na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie. Temat dysertacji: Trójca Święta w myśli Karla Rahnera i Jürgena Moltmanna. W ramach studiów od 1 października br. rozpocznie stypendium na Rheinische Friedrich-Wilhelms-Universität w Bonn.

KAZANIE WYGŁOSZONE W KOŚCIELE EWANGELICKO-REFORMOWANYM PRZEZ PEGGY RÜHLE 18. 05. 2014 r., W OSTATNIM DNIU SPOTKANIA KOBIET Z POLSKI, CZECH i NIEMIEC

Drodzy Parafianie, drogie Siostry, drodzy Bracia w Panu, dziękuję.

Dziękuję za to, że mogłyśmy być w Warszawie. Dziękuję, że mogłyśmy poznać część Waszej kultury i dziękuję Bogu, że istnieje taka możliwość spotkań i wymiany. Widzimy się co roku, na zmianę w jednym z trzech krajów, w Polsce, Czechach i Saksonii w Niemczech. My, czyli kobiety, które są zainteresowane dialogiem, poznawaniem innych i ich kultury. Niektóre z nas pracują w swoich parafiach zawodowo, inne charytatywnie. Te spotkania zbliżają nas do siebie, a to, co na początku wydawało się obce, staje się z czasem znane i bliskie.
Ja osobiście cieszę się z całego serca, kiedy widzę po roku moje siostry z Polski i Czech, albo spotykam którąś z nich na środku pustyni w Izraelu.

Każde spotkanie ma swoje motto. W tym roku jest nim krótkie słowo „obcy". W języku niemieckim to 5 liter, rzeczywiście mało, a ma tak duże znaczenie. Rozmawiałyśmy o tym, jak w różnych krajach różnie traktuje się „obcych", obcokrajowców, o tym co Biblia mówi na ten temat.

Być obcym! Czy znacie Państwo to uczucie? Kiedy byliście obcą lub obcym? Po przeprowadzce do nowego miasta, nowego domu – tak wtedy też jest się na początku obcym. Albo byliście obcą, obcym w nowym miejscu pracy, gronie towarzyskim, na przyjęciu urodzinowym, gdzie znaliście dwie z dwudziestu osób, czy też na urlopie. Nawet kiedy w czasie urlopu wchodzimy do kościoła, jesteśmy początkowo obcy. Musimy się zbliżyć i zadomowić. Dopiero wtedy znika uczucie obcości.
Zbliżyć się, pozyskać zaufanie znaczy poznać: człowieka, otoczenie, kościół. Z każdym kawałkiem wiedzy obce staje się coraz mniej obym. Z każdą ulicą, którą poznaję w nowym mieście, czuję się coraz bardziej w domu.

Bycie obcym. Jakie uczucia się z tym wiążą?

Czy to moje miejsce? Czy nie zostanę wykluczona? Czy nie trzeba było raczej zostać w domu? Może lepiej było zostać w starej pracy? Dlaczego on czy ona tak na mnie patrzy?

Przestaję wierzyć we własne siły, ogarnia mnie smutek, uczucie bycia na niewłaściwym miejscu.

Wiele lat temu pojechałam do Namibii odwiedzić przyjaciółkę. Ponieważ nie zawsze miała dla mnie czas, chodziłam także sama po Windhuk – stolicy tego państwa. W pewnym momencie rozejrzałam się wokół siebie i zobaczyłam, że otaczają mnie wyłącznie kolorowi ludzie. Natychmiast poczułam się obco, nie pasowałam. Mój język i zachowanie stały się niepewne, wydawało mi się, że ludzie patrzą na mnie dziwnie, choć wcale tak nie było.
W końcu ludzie o jasnej karnacji nie są w Namibii niczym szczególnym.
Podobnie muszą się czuć ci, którzy przyjeżdżają do Niemiec, do Europy.
Obco.
Od razu przychodzą mi na myśl dwa teksty biblijne dotyczące tej kwestii.
Oba odczytam teraz.
Pierwszy zapisany jest w Ewangelii Mateusza w 25 rozdziale, wiersze 31 – 40
Dzień sądu
(31)A gdy przyjdzie Syn Człowieczy w chwale swojej i wszyscy aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swej chwały. (32) I będą zgromadzone przed nim wszystkie narody, i odłączy jedne od drugich, jak pasterz odłącza owce od kozłów. (33) I ustawi owce po swojej prawicy, a kozły po lewicy. (34) Wtedy powie król tym po swojej prawicy: Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata. (35) Albowiem łaknąłem, a daliście mi jeść, pragnąłem, a daliście mi pić, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie, (36) byłem nagi, a przyodzialiście mnie, byłem chory, a odwiedzaliście mnie, byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie. (37) Wtedy odpowiedzą mu sprawiedliwi tymi słowy: Panie! Kiedy widzieliśmy cię łaknącym, a nakarmiliśmy cię, albo pragnącym, a daliśmy ci pić? (38) A kiedy widzieliśmy cię przychodniem i przyjęliśmy cię albo nagim i przyodzialiśmy cię? (39) I kiedy widzieliśmy cię chorym albo w więzieniu, i przychodziliśmy do ciebie? (40) A król, odpowiadając, powie im: Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście.

Drugi tekst znajdujemy w Starym Testamencie w Trzeciej Księdze Mojżeszowej, gdzie tak czytamy: *Świętymi bądźcie, bom Ja jest święty, Pan, Bóg wasz. Jeżeli w waszej ziemi zamieszka z tobą obcy przybysz, nie będziesz go gnębił. Obcy przybysz, który mieszka z wami, niech będzie jako tubylec wpośród was samych; będziesz*

go miłował jak siebie samego. Nie czyńcie nikomu krzywdy w sądzie ani co się tyczy miary, ani wagi, ani objętości. (Lev.19,2,33-36)

Jakie miary, wagi, wytyczne, prawa stosuje się u nas? Czy miłujemy „obcych" jak siebie samych?
Gdy przyjrzymy się obu tym tekstom, widzimy, że wskazówka dotycząca traktowania obcych nie jest niczym nowym, nie pochodzi od Jezusa, jest czymś bardzo, bardzo starym, co od dawna powinno zamieszkiwać w sercu człowieka. Tekst Księgi Kapłańskiej mówi także: Tylko jeśli będziecie traktować obcych jak swoich, poczytam wam to za sprawiedliwość. Podobnie mówi Jezus: cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście. Oba teksty głoszą: jak traktujemy innych, tak traktujemy Boga.

Jakże wielkim wyzwaniem jest to porównanie!
Czy mu podołamy?

Jak obchodzimy się z obcymi?

W okręgu miasta Lipsk, skąd pochodzę, wymyślono coś „wyjątkowego", co obowiązywało jeszcze do kwietnia ubiegłego roku. Każdy ubiegający się o azyl na naszym terenie otrzymuje należne mu pieniądze nie w całości w gotówce, lecz większość w czekach. Czeki można realizować w określonych sklepach, czek musi być oznakowany w kasie. Nie można nim zapłacić za każdy towar, jaki jest w ofercie sklepu, albo każdy jaki potrzebujemy. Nie można kupić np. ekspresu do kawy, czy materiałów piśmiennych do szkoły, chociaż to jest nam właśnie potrzebne. Na każdym czeku jest napisane, na co go można wymienić. Przypomina mi to kartki na żywność.
Tak dzieje się na poziomie powiatu, a jak to jest z każdym z nas? Z Tobą i ze mną? Z pewnością nie potrzebujemy czeków, ale może denerwujemy się, kiedy trzeba trochę dłużej poczekać w kolejce do kasy, bo akurat ktoś oznakowuje czeki.
Czy podchodzimy do imigrantów w naszej parafii? Czy witamy ich podczas nabożeństwa, czy rozmawiamy z nimi wychodząc z kościoła, czy raczej każdy odchodzi w swoją stronę?
Na ile ci zagraniczni współmieszkańcy zadomowili się w naszym społeczeństwie, naszej gminie, parafii? – jako równoprawni partnerzy!?

To nie musi być od razu obcokrajowiec. Często wystarczy, że pojawi się nowa twarz, a już nam to przeszkadza. Czego on/ona tu szuka? Czy w ogóle należy do nas?
Jak szybko nasze myśli podążają takim torem!

Dzisiejszy tekst biblijny żąda: „Świętymi bądźcie" i nie jest to postawa wywołana koniecznością bycia solidarnym ze względu na nasze człowieczeństwo. Wymaga się jej ze względu na uświęcenie. „Świętymi bądźcie, bom Ja jest święty, Pan, Bóg wasz." Tylko taka postawa umożliwi wam udział w tym co boskie.
Jest to wezwanie, na które jako chrześcijanie powinniśmy odpowiedzieć. Więc usuńcie to zdanie: „Czego on/ona tu szuka?" z waszych głów, to zdanie nie powinno się już więcej pojawić. Nie chodzi tu o obcego, który przybył z innego kraju, chodzi o tego, który jest obok. Bycie obcym nie znaczy tylko bycie obcokrajowcem, znaczy nie być blisko, nie znać kogoś.
Jak mam więc odpowiedzieć na to wezwanie do bycia świętym?
Zbliżyć się, poznać tego innego, być uprzejmym, miłym, ludzkim w stosunku do niego, szanować go. Stanąć po jego stronie podczas rozmowy, także wtedy, gdy on tego nie zauważa. Mieć otwarte ucho i serce, okazywać miłość.
Obchodzić się z nim, czy z nią, z każdym kogo spotkamy, jak chcemy, żeby obchodzono się z nami. Traktować go tak, jakby to sam Jezus stanął przed nami.
Z szacunkiem i poważaniem.
Kiedy przyglądamy się różnym opowiadaniom o Jezusie, stwierdzamy, że zwracał się właśnie do tych, którzy byli „obcy", którzy nie znaleźli miejsca w społeczeństwie. Jednocześnie uwrażliwiał swoje otoczenie na sposób traktowania „obcych", jeśli wierzy się w Boga. W kazaniu na górze tak mówi: „A więc wszystko, co byście chcieli, aby wam ludzie czynili, to i wy im czyńcie; taki bowiem jest zakon..." To jest najważniejsze, to się liczy.

Dlatego: Żyjcie tym! Poznawajcie i: Świętymi bądźcie. Amen.

tłumaczenie: Anna Mużdżak

NASI CZCIGODNI PARAFIANIE, KTÓRZY W DRUGIM PÓŁROCZU 2014 ROKU OBCHODZĄ SWOJE JUBILEUSZOWE URODZINY

102 – te urodziny:

30. 09. – Irena ŁUKOMSKA

101 – te urodziny:

10. 09. – Hanna WRÓBEL
21. 10. - Janina MAŁECKA

95 – te urodziny:

28. 09. - Michalina JAKUBOWSKA

90 – te urodziny:

05. 08. – Wiesława WĘTRZEWSKA
14. 08. – Halina SIKORSKA
12. 10. – Władysław KLEPACZ
24. 11. – Zofia MALCZEWSKA-ZAWADZKA

85 – te urodziny

06. 07. – Leokadia PASEK
03. 09. – Daniela LULAJ
30. 09. – Wanda CHONIEWSKA-WITTENBERG
08. 10. – Hanna PEJSKA
11. 10. – Erna SARAN
29. 10. – Teodor WINKLER
02. 11. – Ewa MASZEWSKA

80 – te urodziny:

07. 07. – Joanna WILCZYŃSKA
10. 07. Krystyna KOCISZEWSKA
20. 07. – Jola BREITER
20. 07. – Ewa WEIGLE
22. 07. – Narcyz MUSIAŁ
29. 07. – Leszek WYSOCKI
09. 08. – Cezary LUCER
09. 08. – Maksymilian FIRUS
20. 08. – Janusz HAMAN
24. 08. – Jan MILEWSKI
27. 09. – Jerzy REBANDEL
20. 10. – Alina HUBERT
22. 10. Bohdan SABELA
03. 12. - Ewa MRÓZ

Wszystkim Dostojnym Jubilatom,
a także wszystkim Parafianom,
którzy obchodzą swoje urodziny
w tym okresie, najserdeczniejsze życzenia
Bożego błogosławieństwa na dalsze lata życia
składają
Księża, Diakon, Katechetki,
Rada Parafialna oraz redakcja Informatora Parafii Świętej Trójcy

- Zgromadzenie Parafialne Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Św. Trójcy w Warszawie na posiedzeniu odbytym w dniu 20 października 2013 roku podjęło następującą uchwałę akceptującą działania Rady Parafialnej zmierzające do przygotowania Parafii do ewentualnej transakcji zbycia (tj. zamiany, wspólnego przedsięwzięcia lub sprzedaży) nieruchomości parafialnych położonych przy ulicach Towarowej i Wolskiej, w tym:

1) wystąpienie do Ministra Finansów o wydanie indywidualnej interpretacji podatkowej dotyczącej opodatkowania transakcji, której przedmiotem są nieruchomości otrzymywane przez parafie Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP w ramach postępowania regulacyjnego opartego na art. 40 i następnych ustawy z dnia 13 maja 1994 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP;

2) powołanie spółki z o.o. ze 100 % udziałem Parafii oraz spółki komandytowo-akcyjnej, w której Parafia pełnić będzie funkcję akcjonariusza, a w.w. spółka z o.o. - funkcję komplementariusza, celem ewentualnego wykorzystania tychże podmiotów w przypadku dokonywania transakcji zamiany lub sprzedaży nieruchomości.

Uchwała ta w żaden sposób nie przesądziła, czy, kiedy i na jakich zasadach nastąpi zbycie nieruchomości parafialnych lub ich przeniesienie jako wkładu do innych podmiotów, w tym wymienionych wyżej spółek. Zgromadzenie Parafialne w powyższej uchwale zaznaczyło, iż działania takie wymagać będą - zgodnie z przepisami Zasadniczego Prawa Wewnętrznego Kościoła Ewangelicko–Augsburskiego w RP - odrębnej jego uchwały, zatwierdzonej przez Konsystorz Kościoła.

- Uchwała została zrealizowana. Parafia założyła spółki: „Nieruchomość Wolska" Sp. z o.o. nr KRS 0000483222 (data rejestracji w KRS: 29.10.2013 r.) oraz „Nieruchomość Wolska" Sp. z o.o. komandytowo-akcyjna nr KRS 0000485156 (data rejestracji w KRS: 18.11.2013 r.). Żadna z tych spółek nie podjęła dotychczas działalności, nie została także wyposażona w majątek (poza minimalnymi wkładami pieniężnymi wymaganymi do zarejestrowania spółek w Krajowym Rejestrze Sądowym), a jedynym wspólnikiem tych

spółek jest w dalszym ciągu Parafia. Organy statutowe żadnej ze spółek nie pobierały wynagrodzenia.

- Parafia wystąpiła do Ministra Finansów z wnioskami o interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego. Pierwsza interpretacja indywidualna została wydana 7 lutego 2014 roku, a druga 23 kwietnia 2014 roku. Obydwie interpretacje są zgodne z wnioskami złożonymi przez Parafię. Parafia oczekuje na wydanie trzeciej z wnioskowanych interpretacji.

- Wszystkie dokumenty w powyższych sprawach są do wglądu dla członków Zgromadzenia Parafialnego w godzinach pracy kancelarii parafialnej od wtorku do piątku w godz. od 9:00 do 18:00. Z dokumentami dotyczącymi Spółek każdy może zapoznać się na portalu internetowym Krajowego Rejestru Sądowego oraz we właściwych sądach prowadzących Krajowy Rejestr Sądowy: w Warszawie – przy ul. Czerniakowskiej 100 i w Poznaniu – przy ul. Młyńskiej 1a.

- Konsystorz Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP oraz Rada Diecezjalna Diecezji Warszawskiej na wspólnym spotkaniu w dniu 17 października 2013 roku w Centrum Luterańskim przy ul. Miodowej w Warszawie, zostali poinformowani przez Prezydium Rady Parafialnej Parafii o planowanych działaniach. Zebrani przeanalizowali wszystkie możliwe aspekty planowanych działań, które były znane zebranym na czas odbywanego spotkania.

- Wszystkie działania podjęte we współpracy z Konsystorzem Kościoła oraz Radą Diecezjalną Diecezji Warszawskiej, mają na celu ochronę majątku i dobra Parafii. Są dowodem odpowiedzialności. Są także modelowym przykładem współdziałania organów Parafii (Zgromadzenia Parafialnego, Rady Parafialnej, Proboszcza Parafii) i współdziałania Parafii z Konsystorzem oraz Radą Diecezjalną.

Wszystkie przeprowadzone działania są nie tylko zgodne z obowiązującym prawem powszechnym i przepisami kościelnymi, ale - w zakresie udzielania informacji członkom Parafii i organom Kościoła - wychodzą poza zakres tych przepisów, zmierzając do zapewnienia pełnej przejrzystości wszelkich działań odnoszących się do nieruchomości parafialnych.

Parafia wyraża zdziwienie publikowanymi w sieci Internet opiniami i ocennymi komentarzami dotyczącymi jej działań, w tym powołania Spółek.

Jak zakładamy, te komentarze i opinie, pomimo ich tonu ocierającego się o insynuacje, w istocie wypływają z głębokiej i szczerej troski o wspólne dobro Kościoła, mając na celu uwrażliwienie członków Parafii na kwestię ochrony jej majątku, która jest postrzegana przez Radę Parafialną jako kluczowa dla jej służby. Niestety, autorzy komentarzy nie pokusili się o zebranie choćby podstawowych informacji dotyczących poruszanych przez siebie kwestii. Rada Parafialna zachęca wszystkich, aby przed sformułowaniem ocen działań organów Parafii, rzetelnie zapoznawali się ze stanem faktycznym i prawnym, w odniesieniu do którego prezentują publicznie daleko idące oceny.

Ze swojej strony, deklarujemy wobec wszystkich Parafian pełną jawność dokumentacji prawno – finansowej dotyczącej powyższych działań.

Warszawa, dnia 6 maja 2014 roku

Rada Parafialna
Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy w Warszawie

❋❋❋

STANOWISKO RADY DIECEZJALNEJ DOTYCZĄCE KOMUNIKATU RADY PARAFIALNEJ PEA ŚW. TRÓJCY W WARSZAWIE

2014-05-08
Rada Diecezjalna Diecezji Warszawskiej aprobuje działania podjęte przez Radę Parafialną Parafii Ewangelicko-Augsburskiej św. Trójcy w Warszawie, opisane w poniższym komunikacie z dnia 6 maja 2014.

W pełni też podziela wyrażoną tam opinię o niestosowności ocen zawartych w niektórych publikacjach w przestrzeni internetowej.

Rada Diecezjalna wyraża ubolewanie z powodu niesłusznych i krzywdzących pomówień, jakie dotknęły Radę Parafialną i Proboszcza Parafii. Będąc głęboko przekonana o zgodnych z prawem działaniach Parafii św. Trójcy w Warszawie wyraża wdzięczność jej organom, tj. Zgromadzeniu Parafialnemu, Radzie Parafialnej i Proboszczowi Parafii.

Strona int. www.diec.warszawska

WYDARZENIA:

REMONT WODOCIĄGU NA CMENTARZU

Wymiana instalacji wodociągowej na cmentarzu

Decyzją Rady Parafialnej rozpoczęła się pod koniec kwietnia wymiana instalacji wodociągowej na naszym cmentarzu przy ul. Młynarskiej. W pierwszym etapie prac położono prawie 200 mb nowego rurociągu z polietylenu - od kancelarii, wzdłuż całej alei 9 i w części alei E. Warto przypomnieć, że istniejący wodociąg z rur stalowych kładziony był w latach 80. siłami parafian, ale po wielu latach eksploatacji skorodował, pojawiły się awarie i przestał spełniać potrzeby użytkowników. Mamy nadzieję, że wykonane obecnie prace, w znaczący sposób poprawią zaopatrzenie w wodę na cmentarzu. W następnych etapach przewidywana jest dalsza wymiana i rozbudowa wodociągu wraz z wymianą punktów poboru wody.

Elżbieta Maliszewska

NABOŻENSTWO SYNODALNE W KOŚCIELE ŚWIĘTEJ TRÓJCY

25. 04. 2014 r. nabożeństwem komunijnym w kościele Świętej Trójcy rozpoczęła się 5. Sesja XIII Synodu Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP. Synodałów przywitał proboszcz Parafii, ks. radca Piotr Gaś, który poprowadził również liturgię wstępną.

Podczas nabożeństwa Biskup Kościoła ks. Jerzy Samiec odebrał przysięgę od nowego synodała, dr. hab. Pawła Leszczyńskiego z Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Gorzowie Wlkp. Liturgię spowiednią prowadził ks. Jan Cieślar z Pabianic, biskup diecezji warszawskiej, a kazanie wygłosił biskup diecezji wrocławskiej ks. Ryszard Bogusz.

www.trojca.waw.pl

NOWA KANTOR PARAFII ŚWIĘTEJ TRÓJCY

W Niedzielę Palmową pracę w naszej Parafii rozpoczęła nowa kantor, p. Zuzanna Kuźniak, absolwentka Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie.

Ukończyła Wydział Edukacji Muzycznej, w klasie dyrygentury chóralnej prof. Józefa Boka, uzyskując tytuł magistra sztuki. Była członkiem wielu znanych chórów, m.in. Olsztyńskiego Chóru Kameralnego Collegium Musicum oraz Chóru Kameralnego Warszawskiej Opery Kameralnej, z którym w 2001 roku brała udział w prawykonaniu scenicznym opery Zygmunta Krauzego Balthazar.
Ma duże doświadczenie w pracy z zespołami chóralnymi – jako wieloletni dyrygent chórów dziecięcych, młodzieżowych i zespołów osób dorosłych. Zdobyła wiele nagród i wyróżnień w konkursach i festiwalach chóralnych oraz prowadząc działalność pedagogiczną. Otrzymała m.in. nagrodę dla najlepszego dyrygenta na Festiwalu Chórów Szkół Muzycznych Okręgu Mazowieckiego.
Doświadczenia zawodowe wzbogacała w Szwecji, m.in. w Uppsali, gdzie w 2010 roku uczestniczyła w Seminarium Kyrkomusikforum: „Seminarium om musik och kommunikation" (organizator – Tove Bianca Dahl). W 2013 roku doskonaliła swe umiejętności na warsztatach emisji głosu dla dyrygentów i chórzystów, „Komplett Sangteknik", zorganizowanych w Torpshammar w Szwecji przez Astrid Domino. Brała udział w wielu konkursach i festiwalach chóralnych w kraju i za granicą, m.in. w Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce, Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Chóralnej w Rumi, Ogólnopolskim Festiwalu Chóralnym im. Wacława z Szamotuł, Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Chóralnej w Ejszyszkach na Litwie, Międzynarodowym Festiwalu Chóralnym Varsovia Cantat.
Od ośmiu lat jest dyrygentem Chóru Amici Canentes – zespołu mieszanego Towarzystwa Przyjaciół Chóru Uniwersytetu Warszawskiego. Bogaty repertuar zespołu obejmuje muzykę a cappella sakralną i świecką różnych epok, od renesansu do współczesności, a także utwory wokalno-instrumentalne. Jest również kierownikiem artystycznym i dyrygentem warszawskiego Zespołu Madrygalistów I Musici Cantanti, specjalizującego się w muzyce dawnej.

www.trojca.waw.pl

ZJAZD CHÓRÓW DIECEZJI WARSZAWSKIEJ

Źródło: www.torojca.waw.pl

Od 10 do 11 maja br. odbywał się w Warszawie Zjazd Chórów Diecezji Warszawskiej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego zorganizowany przez stołeczną Parafię Ewangelicko-Augsburską Świętej Trójcy. Po raz pierwszy diecezjalny zjazd chórów trwał dwa dni, gromadząc imponującą liczbę ok. 200 uczestników, a więc tyle ile wiernych ma średniej wielkości parafia ewangelicka w Polsce.

Do Warszawy przyjechali chórzyści z parafii luterańskich w Łodzi, Zgierzu, Lublinie, Tomaszowie Maz. i Radomiu. Zjazd rozpoczął się od wspólnej modlitwy, którą poprowadził ks. radca Marcin Undas ze Zgierza. Następnie odbyły się wspólne warsztaty muzyczne prowadzone przez dr Joannę Malugę, dyrygent Chóru Varsoviae Regii Cantores oraz Chóru Akademickiego SGGW w Warszawie. Następnie chóry ćwiczyły swój repertuar osobno. Koncert chórów diecezji warszawskiej zgromadził licznie zgromadzonych chórzystów, zborowników i gości, także spoza naszej diecezji.

Zebranych w imieniu gospodarzy przywitał p. Andrzej Weigle, kurator Parafii Świętej Trójcy w Warszawie. Pierwszym punktem programu była wspólna pieśń "Pod Twą obronę" wykonana przez połączone chóry pod dyr. dr Joanny Malugi. Następnie swoje umiejętności prezentowały poszczególne chóry: Vox Gaudii Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy w Warszawie (najmłodszy chór diecezji), Chór Parafii z Radomia, Łodzi, Lublina, Zgierza, Tomaszowa Maz., warszawskiej Parafii Wniebowstąpienia Pańskiego, a także Chór Parafialny Parafii Świętej Trójcy w Warszawie oraz działający przy Parafii Chór Kameralny Modo Maiorum.

Przed zakończeniem koncertu słowa pozdrowienia przekazał ks. Jan Cieślar, biskup diecezji warszawskiej. Biskup podkreślił znaczenie diecezjalnych zjazdów chóralnych, a także kulturę wspólnego śpiewu w parafiach jako istotnego czynnika integrującego, a przede wszystkim budującego poczucie wspólnoty w wyśpiewanej modlitwie. Na koniec ks. bp Cieślar udzielił błogosławieństwa zebranym, a połączone chóry zakończyły koncert *Ojcze nasz* wg Cypriana Bazylika.
W Niedzielę Jubilate (11.05.2014) odbyło się nabożeństwo połączone z sakramentami Chrztu Świętego i Wieczerzy Świętej, podczas którego dwa razy wystąpiły połączone chóry diecezjalne. Liturgię nabożeństwa prowadził ks. radca Piotr Gaś (proboszcz Parafii), ks. dr Włodzimierz Nast oraz ks. Grzegorz Brudny (Lublin).
Diecezjalny Zjazd Chórów był możliwy dzięki wsparciu Rady Parafialnej Parafii Świętej Trójcy, Rady Diecezjalnej Diecezji Warszawskiej, którą podczas całego zjazdu reprezentował kurator diecezji, p. radca Karol Werner (Łódź), oraz pracy diecezjalnej Komisji ds. Muzyki kierowanej przez naszego organistę i parafianina, p. prof. Jerzego Dziubińskiego. W organizację przedsięwzięcia zaangażowany był również p. Michał Straszewski, dyrygent Chóru Parafii Świętej Trójcy, dr Joanna Maluga, a także grono wolontariuszy i pracowników Parafii Świętej Trójcy. Szczególne podziękowania należą się parafialnej Komisji Diakonii, odpowiedzialnej za przygotowanie posiłków dla wszystkich chórzystów i gości.
foto: Krzysztof Kozerski i Brunon Sikora

www.trojca.waw.pl

NOC MUZEÓW 2014

Kościół ewangelicko-augsburski Świętej Trójcy w Warszawie był pierwszym kościołem luterańskim w Polsce, który włączył się w projekt Noc Muzeów. Również i w tym roku (17-18 maja) kościół – nazywany przez warszawiaków „okrąglakiem" – stał się dla uczestników Nocy Muzeów miejscem spotkania z kulturą, rozmów, a także modlitwy.

Mimo złych warunków atmosferycznych liczba odwiedzających znacznie przekroczyła tą sprzed roku. Kościół Świętej Trójcy ozdobiony kolorową iluminacją odwiedzali ludzie zainteresowani wnętrzem świątyni, zainteresowani zasadami wiary i funkcjonowaniem Kościoła luterańskiego oraz tacy, którzy chcieli podziwiać prace studentów warszawskiej Akademii

Sztuk Pięknych pod wspólnym tytułem: "Dynamizm, równowaga, różnorodność". Wystawa umieszczona w *Lutheraneum* została przygotowana pod kierunkiem prof. Stanisława Baja i dr. Arkadiusza Karapudy przyciągnęły ok. tysiąca zwiedzających, co – biorąc pod uwagę lokalizację kościoła (Galeria Narodowa Zachęta, Muzeum Etnograficzne), - nie było łatwe do zrealizowania.

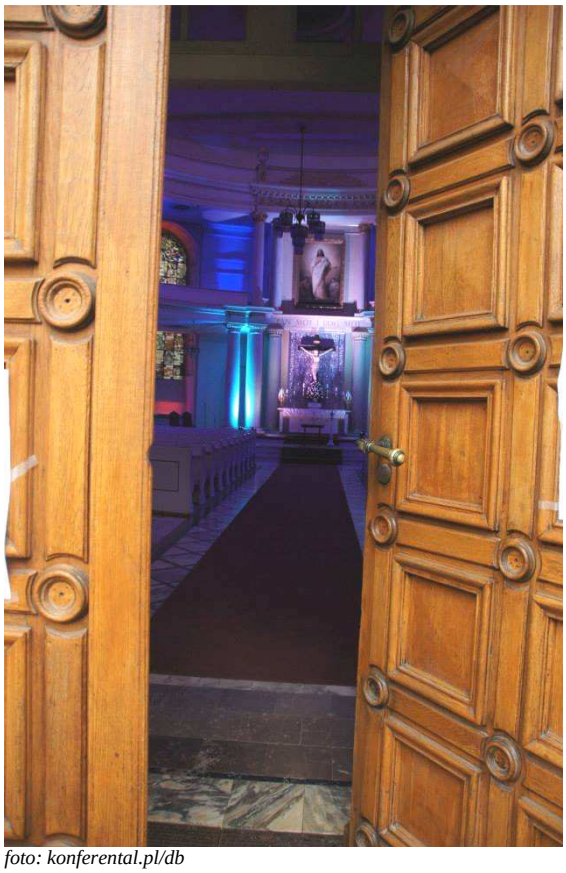
foto: konferental.pl/db

W kościele przy XVI-wiecznej Biblii Brzeskiej p. Marek Kwiatkowski z Uniwersytetu Warszawskiego opowiadał o historii tego dzieła, a także odpowiadał na dziesiątki pytań związanych z zasadami wiary Kościoła luterańskiego. Podobne rozmowy prowadzono w zakrystii, gdzie można było oglądać stroje i naczynia liturgiczne, a także inne elementy wyposażenia kościelnego. Oprócz kącika dla dzieci zorganizowanego przez p. Elżbietę Byrtek i dr Iwonę Baraniec, a także wolontariuszy ze szkółki niedzielnej dostępne było stanowisko Dekady Reformacji, informujące o projekcie, obchodach 500-lecia Reformacji oraz nowej stronie www.luter2017.pl. Wszyscy chętni mogli sprawdzić swoją wiedzę nt. Reformacji, odpowiadając na pytania testowe.

O północy rozpoczęło się nabożeństwo nocne, które poprowadził ks. Karol Niedoba, wikariusz Parafii Świętej Trójcy. We wspólnej modlitwie i śpiewie uczestniczyły głównie osoby spoza parafii. W Noc Muzeów, oprócz pracowników i wolontariuszy, włączyło się również kilku członków Rady Parafialnej.

www.trojca.waw.pl

MAJOWE SPOTKANIE KOBIET

W dniach od 14 – 18 maja 2014 roku odbyło się w Warszawie kolejne spotkanie polsko-niemiecko-czeskie, w którym uczestniczyły panie z naszej Parafii (Anna Mużdżak, Magda Welman, Maria Chmiel, Aldona Karska, Ewa Włodkowska Małgorzata Gaś) i z Parafii Ewangelicko-Reformowanej, a także 8 pań z Kościoła Ewangelicko-Luterańskiego Saksonii i 4 panie z Kościoła Husyckiego w Czechach.

Uczestniczki spotkania wiele czasu poświęciły na omówienie tematu: „Obcym być? Jak my traktujemy obcokrajowców i jak nasze Państwo ich traktuje?”
Panie miały możliwość uzyskania kompetentnej informacji na ten temat w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów na spotkaniu z przedstawicielką Biura Pełnomocnika Rządu ds. Równego Traktowania. Nasi goście opowiadali jaka jest sytuacja obcokrajowców w ich krajach. Mieliśmy także możliwość rozmowy z obcokrajowcami mieszkającymi od dłuższego czasu w Polsce, oraz z osobą, która przebywa w naszym kraju kilka miesięcy i stara się o status uchodźcy.
Teksty biblijne rozważane w czasie porannych i wieczornych modlitw również związane były z tematem obcość. Przypomniałyśmy sobie między innymi Eterę, Rut, służącą żony Naamana, Rachab, Samarytankę i Józefa w Egipcie.

Spotkanie kobiet z Polski Niemiec i Czech z przebywającymi na terenie Polski obcokrajowcami
Fot. A. Karska

Był też czas na zwiedzanie Warszawy, chociaż pogoda nie była najlepsza. Między innymi w czwartek wybrałyśmy się na spacer śladami Marii Skłodowskiej-Currie począwszy od muzeum przy ul. Freta, a skończywszy na Ogrodzie Saskim. Przy tej okazji można było wejść do naszego kościoła, a wcześniej skorzystać z poczęstunku przygotowanego przez nasze Koło Pań.
W sobotę przed południem zwiedziłyśmy Muzeum Chopina, a wieczorem panie skorzystały z atrakcji przygotowanych na Noc Muzeów.
W trakcie niedzielnego nabożeństwa prowadzonego przez diakon Halinę Radacz w kościele ewangelicko-reformowanym kazanie wygłosiła Peggy Ruehle z Niemiec.
Ostatnim punktem programu był wspólny obiad przygotowany przez nasze siostry z Parafii Ewangelicko-Reformowanej, a potem trzeba było pożegnać się z nadzieją, że nic nie stanie na przeszkodzie, by za rok znowu spotkać się w podobnym gronie. Siostry z Czech zapraszają do siebie w czerwcu 2015 roku.

Tego typu spotkania kobiet zostały zapoczątkowane przez panią Ewę Walter już w latach 80-tych minionego wieku, najpierw były to spotkania polsko-niemieckie, a od 2000 roku polsko-niemiecko-czeskie. Warto tę długoletnią tradycję kontynuować, bo zawsze partnerskie kontakty służą lepszemu poznaniu, wymianie doświadczeń i mogą zainspirować do nowych przemyśleń i działań.

Małgorzata Gaś

KONFIRMACYJNE JUBILEUSZE

Jubilaci przed ołtarzem, *fot. E. Maliszewska*

Podobnie jak w latach ubiegłych w Święto Zesłania Ducha Świętego, które przypadło w tym roku na 8 czerwca, w naszej parafii świętowaliśmy jubileusze konfirmacji.

A mamy w naszym mieście jubilatów w obu parafiach, którzy mogą wspominać uroczystość swojej konfirmacji zarówno w warszawskim zborze, przed laty jeszcze jednym - Świętej Trójcy, jak i tych, którzy konfirmowani byli w innych ewangelickich parafiach w naszym kraju.

Najmłodsi jubilaci składali swe ślubowanie wierności Bogu i Kościołowi przed 25., 50., 60., i 65. laty, ale odszukaliśmy również i tych, którzy byli konfirmowani 70., 75., 80., a nawet 85. lat temu. Nie wszystkim spośród

kilkudziesięciu konfirmantów-jubilatów udało się przybyć, głównie z uwagi na podeszły wiek, stan zdrowia, jak i fakt, że nie mieszkają już w Warszawie, czy okolicach. Jednakże w uroczystym świątecznym nabożeństwie uczestniczyło z górą 20. osób, wśród nich przybyły z Gliwic ks. Alfred Figaszewski, obecnie najstarszy duchowny naszego Kościoła w Polsce, konfirmowany 21 maja 1944 r. w gościnnym kościele ewangelicko-reformowanym na Lesznie.

Ks. Alfred Figaszewski (z lewej) odbiera pamiątkowy dyplom, który wręczają ks. dr Włodzimierz Nast i kurator Andrzej Weigle
fot. E. Maliszewska

W ramach nabożeństwa jubilaci zaproszeni przed ołtarz wysłuchali okolicznościowych słów ks. prob. Piotra Gasia, odnowili swoje konfirmacyjne ślubowanie i odeszli po błogosławieństwie udzielonym przez proboszcza-seniora ks. Włodzimierza Nasta.
Uroczysty charakter świątecznego nabożeństwa podkreślony był także przez uczestnictwo licznego, 80-osobowego ewangelickiego chóru z Sindelfingen w Niemczech i aktywny udział liturgiczny pani pastor Karin Schepke z Unterjesingen.
Po nabożeństwie w Lutheraneum konfirmanci-jubilaci otrzymali pamiątkowe dyplomy przygotowane jak zwykle przez p. dr Aldonę Karską.

tekst: XWN / foto: Elżbieta Maliszewska

KONFIRMACJA

15. czerwca, w Święto Trójcy Świętej odbyła się w naszym kościele konfirmacja. W tym roku była to liczna grupa. Konfirmacyjne ślubowanie złożyło siedemnaścioro młodzieży: **Krzysztof Buffi, Matylda Halina Górniak, Katarzyna Hasiuk, Kaja Monika Hoffmann-Derlacka, Kamila Maja Hoffmann-Derlacka, Magda Janowska, Gerd Julian Knapik, Nadja Isabel Zofia Kossmann, Marianna Debora Lukas, Natalia Iwona Madeyska, Zofia Daria Milewska, Mirosław Myszak, Zuzanna Monika Olchowik, Tomasz Bogusław Rudowski, Marie Schwencke, Justyna Małgorzata Sikora, Igor Krzysztof Zając.**

25. 05. 2014 r. Konfirmanci Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy
z ks. Piotrem Gasiem i ks. Karolem Niedobą (*fot. K. Kozerski*)

Po złożeniu ślubowania przedstawiciele konfirmantów skierowali słowa podziękowania do swoich najbliższych i do władz parafialnych:
Słowa podziękowania skierowane do rodziców wygłosiła **Marianna Lukas:**

Drodzy, kochani Rodzice!
W tym szczególnym momencie naszego życia, w dniu naszej konfirmacji, pragniemy wam bardzo serdecznie podziękować za wszystko, co jest dowodem waszej wielkiej miłości do nas, a także chcemy was przeprosić za to, co was jeszcze czasem zasmuca w naszym postępowaniu.
Dziękujemy przede wszystkim za to, że kiedy byliśmy niemowlętami lub małymi dziećmi, to dzięki waszej decyzji mogliśmy zostać ochrzczeni i została nam otwarta nowa droga do życia w bliskiej relacji z Bogiem- naszym Stwórcą i Zbawicielem.
To wy zadbaliście o to, byśmy uczęszczali na szkółki niedzielne, potem na lekcje religii, to od was po raz pierwszy usłyszeliśmy o Bogu, to wy nauczyliście nas pierwszych modlitw.
Dziękujemy za ciepło rodzinnego domu, za waszą miłość, troskliwość, wyrozumiałość, za cały trud, jaki od kilkunastu lat wkładacie w nasze wychowanie.
Dziś chcemy wam powiedzieć, że nadal bardzo was potrzebujemy i liczymy na wasze wsparcie, na waszą nieustającą troskliwość i miłość.

Prosimy łaskawego Boga, by obdarował was zdrowiem i potrzebnymi siłami, byście każdego dnia mogli doświadczać Jego błogosławieństwa, i mogli cieszyć się Jego dobrocią!

A podziękowanie skierowane do władz parafialnych wygłosił **Mirosław Myszak:**

Czcigodni Członkowie Rady Parafialnej,
na Wasze ręce chcemy przekazać serdeczne podziękowania za wszystko, czego w tej Parafii przez kilkanaście lat mogliśmy doświadczyć.
Otwarty kościół, otwarte pomieszczenia parafialne, a przede wszystkim otwarte serca tych, którzy opiekowali się nami i prowadzili nas do Boga czy to w Przedszkolu Niedzielnym, czy w Szkółce Niedzielnej, na lekcjach religii i na spotkaniach przygotowujących nas do Konfirmacji – to najlepszy dowód na to, że byliśmy zawsze postrzegani w Parafii Świętej Trójcy w Warszawie, jako ważna część naszego zboru.
Dziękujemy naszym katechetom, duszpasterzom, wolontariuszom, dzięki którym na wszystkich zajęciach i wyjazdach proponowanych przez Parafię, czuliśmy się dobrze i bezpiecznie.
Dziękujemy Komisji Diakonijnej, która zawsze o nas pamiętała przy okazji Świąt Bożego Narodzenia czy Wielkanocy, ale także Dnia Dziecka, dofinansowywała nasze wspólne wyjazdy w okresie ferii zimowych i letnich wakacji.
Czasami mamy okazję obserwować zaangażowanie Rady Parafialnej na rzecz naszej wspólnoty, słyszymy, co mówią na ten temat dorośli. Dajecie nam przykład bezinteresownej służby i za to chcemy Wam w dniu naszej Konfirmacji szczególnie podziękować.
Może nie uświadamiamy sobie jeszcze w pełni tego, że my też możemy coś robić dla naszego wspólnego dobra, a od dnia Konfirmacji jesteśmy pełnoprawnymi członkami naszego Kościoła.
Prosimy, byście nadal nas wspierali. Prosimy o Waszą przyczynną modlitwę za nas, za naszą aktywną obecność w tym Kościele i w tej Parafii.

Do konfirmantów zwrócił się kurator Parafii Świętej Trójcy pan Andrzej Weigle, składając im życzenia Bożego błogosławieństwa i zapraszając do aktywnego udziału w życiu parafialnym. Życzenia konfirmantom złożył również w imieniu parafii Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie prezes Rady Parafialnej tej parafii - pan Paweł Niemczyk.
Nabożeństwo uświetniała oprawa muzyczna prowadzona przez Jerzego Dziubińskiego, Zuzannę Kuźniak i Krzysztofa Lukasa.

Al-Ka

PIKNIK PARAFIALNY W TABICIE

Na terenie Tabity, 19 czerwca odbył się piknik parafialny. Jak co roku w Dniu **Święta Bratniej Pomocy im. Gustawa Adolfa,** które Kościół Ewangelicko-Augsburski obchodzi w pierwszy czwartek po Święcie Trójcy Świętej, do Konstancina-Jeziorny przybyli liczni parafianie z całymi rodzinami. Spotkanie odbyło się wokół budynku „Tabity", a krótkie rozważanie prowadził ks. Karol Niedoba, śpiew wspomagał spontanicznie zorganizowany mały chór.

Komisja diakonijna przygotowała poczęstunek. Goście mogli się posilić gorącymi potrawami przygotowanymi na grillu, a na deser rozkoszować się znakomitymi wypiekami. Dla dzieci przygotowano liczne rozrywki, zabawy. A państwo Latosowie przygotowali spektakl, który z wielkim zainteresowań oglądały nie tylko dzieci, ale i zgromadzeni dorośli.

Korzystając ze sprzyjającej aury część uczestników udała się na krótsze i dłuższe spacery.

Aldona Karska

KSIĄDZ WALDEMAR WUNSZ PROBOSZCZEM W KONINIE

W 2. Niedzielę po Trójcy Świętej (30 czerwca) odbyła się w Koninie uroczystość wprowadzenia w urząd proboszcza Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Koninie i Turku ks. Waldemara Wunsza, byłego wikariusza Parafii Świętej Trójcy w Warszawie (2009-2011). W uroczystościach konińskich uczestniczyli przedstawiciele naszej parafii, a wśród nich przedstawiciele Rady Parafialnej i Komisji Diakonijnej.

Wprowadzenie w urząd proboszcza ks. Waldemara Wunsza
Konin, 29. 06. 2014, *fot. A. Karska*

Jednogłośną decyzją konińskich parafian ks. Waldemar Wunsz został wybrany na stanowisko proboszcza Parafii w Koninie na 10-letnią kadencję. Pozostanie również administratorem Parafii w Turku. Do konińskiej parafii należą jeszcze filiały w Sompolnie, Zagórowie oraz Kole z własnymi kościołami i budynkami parafialnymi. Parafie w Koninie i Turku liczą ok. 150 wiernych i należą do Diecezji Pomorsko-Wielkopolskiej, najmniej liczebnej i najbardziej rozległej diecezji naszego Kościoła. Było to pierwsze wprowadzenie w urząd proboszcza w konińskiej parafii po ponad 35 latach – poprzednim duszpasterzem był ks. Andrzej Mendrok, który przeszedł w stan spoczynku.

Nabożeństwo w zabytkowym kościele Świętego Ducha rozpoczęło się od procesjonalnego wejścia Rady Parafialnej i duchownych. Zebranych przywitał ks. prof. Marcin Hintz, biskup Diecezji Pomorsko-Wielkopolskiej. Liturgię spowiednią poprowadził ks. Waldemar Gabryś z Parafii Leszno, a wstępną ks. Michał Makula z Łodzi, ks. Michał Walukiewicz z Włocławka oraz pastor

Tadeusz Jelinek z sąsiedniej Parafii w Żychlinie Kościoła Ewangelicko-Reformowanego.
W przemówieniu do proboszcza-elekta bp Marcin Hintz podkreślił odpowiedzialność proboszcza za zwiastowane Słowo Boże, a także za różne aspekty pracy parafialnej obejmującej nie tylko duszpasterstwo, misję i ewangelizację, lecz również diakonię i kwestie wpływające na codzienne funkcjonowanie parafii. Po przemówieniu biskupa zbór w starochrześcijańskim hymnie do Ducha Świętego prosił o błogosławieństwo dla ks. Waldemara Wunsza. Następnie bp Hintz w asyście ks. Marcina Kotasa oraz ks. Marcina Koniecznego z Parafii Tychy (rodzinna Parafia ks. Wunsza) dokonali wprowadzenia i instalacji ks. Waldemara Wunsza na nowego proboszcza poprzez modlitwę, nałożenie rąk i błogosławieństwo.
W inauguracyjnym kazaniu ks. Wunsz przypomniał, że żywa Ewangelia jest przestrzenią dialogu z Bogiem i bliźnimi, nie jest martwym obiektem, który zamykamy w ciasnych ramach wąsko rozumianego dogmatu. Zaznaczył, że Słowo Boże jest rzeczywistością, przez którą Bóg zmienia nas samych, nasze społeczności parafialne i cały Kościół.

Konin, 29. 06. 2014 r. Ksiądz Waldemar Wwunsz z przedstawicielkami parafii Świetej Trójcy w warszawie

Liturgię Sakramentu Ołtarza poprowadził nowy proboszcz wraz z bp. Hintzem. Podczas nabożeństwa śpiewał chór poznańskiej parafii.

Przed błogosławieństwem słowa pozdrowienia skierowali przedstawiciele Rady Parafialnej Parafii Turek i Konin, władz miasta reprezentowanych przez wiceprezydenta dr. Marka Waszkowiaka, a w imieniu społeczności rzymskokatolickiej Konina i okolic życzenia błogosławieństwa dla służby nowego proboszcza wypowiedział ks. prałat Wojciech Kochański. Pozdrowienia od Parafii Świętej Trójcy w Warszawie przekazały p. Aldona Karska i p. Elżbieta Maliszewska. Ks. proboszcz Waldemar Wunsz podziękował za życzenia, a także za wsparcie swoich najbliższych, małżonce Ewie i dzieciom – Jakubowi i Leonowi.
Po nabożeństwie odbył się piknik w ogrodach parafialnych.

www.trojca.waw.pl

PARAFIA EWANGELICKO-AUGSBURSKA W KONINIE

Konin, Kościół Ewangelicko-Augsburski Świętego Ducha
Fot. Aldona Karska

Myśl reformacyjna dotarła do Konina już w połowie XVI w, głoszona przez ks. Stanisława Lutomirskiego, który studiował teologię w Wittenberdze.
W XVIII i XIX w. do Konina i okolic przybywali rolnicy i rzemieślnicy z zachodniej Europy. Wśród nowych osadników było wielu ewangelików. W 1821 r. zakupili oni drewniany kościół szpitalny na Przedmieściu Świętego Ducha w Koninie. Pięć lat później erygowali tu parafię luterańską. W latach czterdziestych XIX w. wybudowano plebanię, założono cmentarz, szkołę ewangelicką a w 1854 r. położono kamień węgielny pod budowę nowego

kościoła, który poświęcono w 1856 r. Wieżę dobudowano dopiero w 1872 r., wówczas tez poświecono dzwony. Obecny wygląd kościoła pochodzi z okresu przebudowy na początku XX w. W kolejnych latach uzupełniano wyposażenie kościoła i wznoszono różne obiekty parafialne o charakterze charytatywnym lub edukacyjnym. Pierwsze powojenne nabożeństwo połączone z konfirmacją odprawił ks. Ryszard Trenkler w 1949 r.. Kościół był wówczas ogołocony z wyposażenia, pozbawiony elektryczności. Dopiero w 1953 założono instalację elektryczna, w 1959 zakupiono organy pochodzące z dawnego kościoła ewangelickiego w Polanicy-Zdroju, a w 1963 zakupiono żyrandole z kościoła w Wałbrzychu. W kolejnych latach wybudowano ogrodzenie i sukcesywnie przeprowadzano niezbędne remonty. Nawiązano kontakty ekumeniczne i partnerstwo z parafiami zagranicznymi.

A.K.

Konin, wnętrze Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego Świętego Ducha

Z KART HISTORII…

HENRYK OSKAR KOLBERG
polski etnograf i kompozytor
(1814 – 1890)
w dwusetlecie urodzin

Henryk Oskar Kolberg, używający imienia Oskar, urodził się 22 lutego 1814r. w Przysusze, w ówczesnym powiecie Opoczyńskim, w rodzinie ewangelickiej. Ojciec jego, Juliusz Kolberg, inżynier geodeta, w 1817r. przyjął posadę profesora Katedry Geodezji, Miernictwa i Topografii na Uniwersytecie Warszawskim. Przeniósł się więc z żoną, Karoliną z domu Mercoeur i z dziećmi do Warszawy. Rodzina Kolbergów zamieszkałą w oficynie Pałacu Kazimierzowskiego i zgłosiła swoją przynależność do Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy. U p.p. Kolbergów bywali częstymi gośćmi, aktywny członek wyżej wymienionej parafii, a także jej prezes Kolegium Kościelnego, Samuel Bogumił Linde; Mikołaj Chopin, ojciec Fryderyka, Kazimierz Brodziński i inni.

Oskar Kolberg, wraz z braćmi, Wilhelmem i Antonim uczęszczał do Liceum Warszawskiego prowadzonego przez Samuela Bogumiła Lindego. Tam młodzi Kolbergowie zaprzyjaźnili się m.in. z Fryderykiem Chopinem. Zachowały się listy Fryderyka pisane z Szafarni i Dusznik do Wilhelma oraz Oskara, który tak wspominał Chopina: *W roku 1829 mieszkałem na Krakowskim Przedmieściu w kamienicy na rogu Oboźnej. Chopin z rodzicami mieszkał w pałacu Krasińskich. Przychodził do mnie przez całą zimę trzy razy w tygodniu wieczorem na lekcje angielskiego języka, które wspólnie z Julianem Fontaną we trzech pobieraliśmy od znanego wówczas w Warszawie nauczyciela pochodzenia irlandzkiego Makartneja […]*

Równocześnie z nauką w Liceum pobierał Oskar naukę gry na fortepianie u Franciszka Vettera. Następnie kontynuował studia muzyczne w Konserwatorium Warszawskim pod kierunkiem Józefa Elsnera i Ignacego Dobrzyńskiego. Wydarzenia związane z Powstaniem Listopadowym(1830-1831) spowodowały znaczne zmiany w środowisku warszawskim, w tym w życiu Kolbergów. Oskar od szesnastego roku życia rozpoczął pracę jako księgowy w kantorze Samuela Fraenkla. W latach 1835 – 1836 przebywał w Berlinie, gdzie kształcił się muzycznie u K.F. Grischnera i K.F.

Rungenhagena. Ten ostatni był również nauczycielem Stanisława Moniuszki. Ponadto studiował ekonomię w Akademii Handlowej.

Po powrocie do Warszawy od 1836 r. pracował jako prywatny nauczyciel muzyki, kontynuując pracę księgowego w kantorze Fraenkla. W tym to czasie związał się z warszawską grupą artystycznej cyganerii. W atmosferze twórczego „ludolubstwa", które miało swój początek w epoce romantyzmu oraz patriotycznym uzasadnieniu zajmowania się ludem i ludowością, w drugiej ćwierci XIX w. poszukiwania folklorystyczne nabierają dużego rozmachu. Ruszają w teren pisarze, poeci, malarze, muzycy. W takiej atmosferze Oskar Kolberg już w 1839r. zaczął zbierać pieśni ludowe. Początkowo z Warszawy wybierał się z przyjaciółmi, w najbliżej położone regiony. Z czasem zajął się poważnie badaniami etnograficznymi, przemierzając wszerz i wzdłuż ziemie polskie. A oto fragment listu Teofila Lenartowicza pisany z Rzymu do Kolberga dnia 25 marca 1857 roku, a więc w kilka lat później, w którym Lenartowicz tak wspomina ich pierwsze poszukiwania: *[…] zdawało mi się, że jeszcze chodzimy razem po Wysoce i Mokrym Lesie. Ty z nutami, a ja ze słowami i, że wieczorem, jak wówczas, porządkujemy nasze zbiory w słomianym dworcu p. Ludwika Norwida(brat Cypriana, przyp. aut.).* Na to Kolberg odpowiada: […] *prawda, że to już temu dawno, kiedyśmy z sobą chodzili po Mokrym Lesie, po Wysoce, Wyszkowie i Głuchach*[…]

A oto fragment listu Kolberga do Józefa Ignacego Kraszewskiego, też z 1857 roku: *[…]Nieraz przyszło mi w brudnej izbie, przy obawie o własna skórę wśród duszącego dymu, wyziewów i gwaru tłumnie zgromadzonego i cisnącego mnie ludu, bez światła prawie, stenografować ulatujące dźwięki skrzypka i nieraz w lesie na pniu drzewa lub w polu na własnym kolanie, albo na barku towarzysza wędrówki wpisywać nuty […]*

Badania w terenie prowadził Kolberg w wolnym czasie, po pracy urzędniczej, którą od 1845 roku przez dwanaście lat kontynuował w Zarządzie Kolei Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej. Swoim nakładem pieniężnym, w 1842 roku wydał drukiem *Pieśni ludu polskiego* w opracowaniu na głos z towarzyszeniem fortepianu. Fryderyk Chopin ustosunkował się do tego dzieła negatywnie, stwierdzając błąd w tym, że Kolberg „zniekształcał je" przez dodanie akompaniamentu fortepianowego. Od tej pory Kolberg swoje zbiory przedstawiał jako „surowy" materiał, co w rezultacie umożliwiło poznanie tej „najcudowniejszej poezji zaklętej w pieśniach ludowych".

Poza pracą nad zbiorami etnograficznymi Kolberg zajmował się również komponowaniem utworów własnych. Do najlepiej ocenianych, choć obecnie zapomnianych, należą: Fantazja (op. 1), walce, wśród nich Grande Valle brillianta, Etudes (op. 14 i op. 20), dwie serie Mazurków (op. 8 i op. 22), Krakowiak (op. 10), sześć zeszytów znakomitych kujawiaków czyli obertasów pt. *Nasze sioła* (op. 2 i op. 12). Prócz licznych pieśni napisał trzy obrazki

sceniczne: *Janek spod Ojcowa*, *Król pasterzy* do słów Teofila Lenartowicza, *Wiesław* wg. Brodzińskiego, trzyaktowe drama muzyczne (opera) *Maria* wg Antoniego Malczewskiego.

Wysoką wartość posiadają pisma Kolberga o muzyce. Należą do nich przede wszystkim artykuły biograficzne i historyczno-muzyczne zamieszczone w Encyklopedii Powszechnej Samuela Orgelbranda, wraz z syntetycznym szkicem o muzyce polskiej, ogółem 150 haseł. Poza tym ukazywały się jego artykuły publikowane w „Bibliotece Warszawskiej" i w „Ruchu Muzycznym". Trzeba też wspomnieć, że po śmierci Fryderyka Chopina napisał Kolberg obszerny nekrolog i zamieścił go w „Bibliotece Warszawskiej" z dn. 1 listopada 1849 r.

Po wydaniu pierwszego tomu *Ludu* pt. *Pieśni ludu polskiego* (1857) pojawiły się liczne i znakomite oceny w czasopismach: J.I. Kraszewskiego w „Gazecie Warszawskiej", J. Sikorskiego w „Gazecie Codziennej", M. Krasowskiego" w „Kronice wiadomości krajowych i zagranicznych" i K. Estreichera w „Dzienniku Literackim".

W roku 1871 Oskar Kolberg opuścił Warszawę i przeniósł się do Galicji w okolice Krakowa, gdzie Józef Konopka w Mogilanach i Julian Konopka w Modlnicy udzielali mu wsparcia w prowadzeniu badań. W Krakowie Kolberg uzyskał subwencję ze strony Krakowskiego Towarzystwa Naukowego. Tam też mieszkał przyjaciel Kolberga – Izydor Kopernicki, profesor antropologii na Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 1873 Kolberg został członkiem-korespondentem Krakowskiej Akademii Umiejętności. W 1884r. zamieszkał w Krakowie. Od momentu osiedlenia się w Galicji Oskar Kolberg już więcej na terenie Królestwa Polskiego nie bywał. Nie skorzystał też z miłej propozycji Zygmunta Glogera, etnografa i archeologa, który w 1882 r. zapraszał go serdecznie do swojego Jeżewa:

„[…] *Drogi Panie Oskarze! – pisze Gloger – jeździcie na Pokucie i do Prus, czybyście więc nie zawitali jeszcze na Podlasie, w moje strony, gdzie nikt nigdy jeszcze umiejętnie melodyk ludu nie notował… Dom mój stoi dla Was otworem i kilkanaście śpiewaczek oczekuje, a niektóre nawet wcale gładkie[*…]"

Niemożność przyjazdu tłumaczył Kolberg słabym zdrowiem. Były też pewnie i przyczyny innej natury, głównie spowodowane represjami zaborcy po Powstaniu Styczniowym(1863-1864). Zmieniła się bowiem sytuacja polityczna, co miało niekorzystny wpływ na jakiekolwiek działania artystyczno-patriotyczne.

Od 1857 roku ukazywały się coraz to nowe tomy monumentalnej publikacji zatytułowanej *Lud, jego zwyczaje, sposób życia, mowa, podania, przysłowia, obrzędy, gusła, zabawy, pieśni, muzyka i tańce*. Za życia Kolberga, a więc do roku

1890, wyszły seriami 23 tomy, prócz tego *Mazowsze* – 5 tomów, *Pokucie* – 4 tomy, *Chełmszczyzna* – 2 tomy. Po śmierci Kolberga już w 1891 r. ukazał się tom *Przemyskie* – wydany przez Izydora Kopernickiego, pierwszego biografa i archiwistę spuścizny Kolbergowej. Poza tym, Kolberg pozostawił wiele materiałów do uporządkowania, opracowania i wydania. Ogrom pracy Kolberga w zakresie etnografii nie znajduje równego w kraju, ani za granicą. - *Sam jeden, bez niczyjej pomocy, w ciągu nieprzerwanych 50 lat pracy, stworzył dzieło, które wydawał własnymi funduszami, odmawiając sobie niemal wszystkiego i żyjąc w ewangelicznej prostocie* - napisał o Kolbergu w swojej Małej Encyklopedii Muzycznej Józef Władysław Reiss.

Oskar Kolberg zmarł w Krakowie 3 czerwca 1890 roku. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim i tam z inicjatywy kompozytora Władysława Żeleńskiego wystawiono mu pomnik - popiersie usytuowane na nagrobku. W miejscu urodzenia, w domu rodziny Kolbergów, w Przysusze, zostało zorganizowane Muzeum im. Oskara Kolberga. W 1960 roku uchwałą Rady Państwa zostało zaakceptowane wydanie Dzieł Wszystkich Oskara Kolberga. Zorganizowano więc i przeprowadzono ogromną pracę dotyczącą przygotowania do druku Dzieł Wszystkich, 60 tomów, pod opieką naukową Polskiej Akademii Nauk z funduszu Komitetu Obchodu Tysiąclecia Państwa Polskiego, pod redakcją zbiorową z przewodniczącym Julianem Krzyżanowskim. Dzieło wydało Polskie Towarzystwo Muzyczne w Krakowie. W 1974 roku ustanowiono Nagrodę im. Oskara Kolberga przyznawaną twórcom ludowym, działaczom ruchu folklorystycznego oraz naukowcom.

Na zakończenie zaznaczyć należy, że członkowie rodziny Kolbergów podejmowali wielokrotnie różne działania na rzecz Warszawy, jak również dla Parafii Ewangelickiej i kościoła Świętej Trójcy. Brat Henryka Oskara, Wilhelm, między innymi był w latach 1874 – 1877 prezesem Kolegium Kościelnego. Na warszawskim Cmentarzu Ewangelickim przy ul. Młynarskiej znajdują się groby tej rodziny.

Aniceta Maria Rudzka-Augustyniak

Bibliografia: Adam Czartkowski, Zofia Jeżewska „Fryderyk Chopin" PWN Warszawa 1967
Józef Władysław Reiss „Mała Encyklopedia Muzyki" PWN Warszawa 1960
Praca zbiorowa „Mała Encyklopedia Muzyki" PWN Warszawa 1968
Oskar Kolberg „Dzieła wszystkie" Mazowsze cz. VI PWM Kraków 1969
Oskar Kolberg „Dzieła wszystkie" Mazowsze cz. VII PWM Kraków 1970

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Świętej Trójcy:

✉ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa
☎(22) 556-46-60, fax: (22) 827-86-37
Adres internetowy: **www.trojca.waw.pl**
e-mail: **warszawa-trojca@luteranie.pl**
e-mail do Rady Parafialnej: **rada-warszawa-trojca@luteranie.pl**
konto bankowe: Nr 48 1020 1156 0000 7802 0056 1654
kancelaria parafialna czynna od wtorku do piątku w godz. 9^{00}-18^{00}
w niedziele: po nabożeństwie
(w poniedziałki i soboty kancelaria jest nieczynna)
Kościół Świętej Trójcy, pl. Małachowskiego 1: nabożeństwa w każdą niedzielę o godz. 10^{30} i 19^{00}

Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:

✉ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎ 22-632-10-14
e-mail: **warszawa-cmentarz@luteranie.pl**
Kancelaria cmentarna czynna z wyjątkiem sobót i niedziel:
w godz. 10^{00}-16^{00}

LUX MED TABITA
Niepubliczny Zakład Opiekuńczo-Leczniczy

✉ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,
faks: 22-737-64-56,
sekretariat (czynny g. 8^{00}-15^{00}) ☎ 22-737-64-00
recepcja (czynna całą dobę): ☎ 22-737-64-04
Konto bankowe: Nr 73 1020 1169 0000 8102 0076 3466
e-mail: tabita@poczta.onet.pl
Kaplica „Tabita", Konstancin-Jeziorna, ul. Długa 43: nabożeństwa w każdą niedzielę o godz. 11^{00}

Kościół Warszawa-Włochy:

✉ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa, ☎ (22) 863-77-86
Nabożeństwa w każdą niedzielę o godz. 10^{00}

❖❖❖

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego

✉ul. Puławska 2A; 02-566 Warszawa; ☎ 22-849-77-05
fax: (22) 848-10-58
Adres internetowy: www.luteranie.pl/warszawa-pulawska
e-mail: pulawska@luteranie.pl
Kościół Wniebowstąpienia Pańskiego, ul. Puławska 2 : nabożeństwa w każdą niedzielę o godz. 10^{00}

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks. Piotr Gaś,
Rysunek kościoła na okładce: Joanna Tiunin

Do użytku wewnętrznego